

der bestod enighed mellem øst og vest. Selv om stillingen principielt gav anledning til optimisme, havde Sovjetunionen dog i spørgsmålet om løsningen af en lang række praktiske og tekniske detailspørgsmål, som han opregnede, indtaget en holdning, som måtte give anledning til betænkeligheder. Fra sovjetisk side havde man stedse erklæret sig uinteresseret i at beskæftige sig med disse spørgsmål, så længe man ikke var nået til enighed om hovedlinjerne i en nedrustningsaftale. På britisk hold var man derimod af den opfattelse, at en aftale om hovedpunkterne ikke kunne nås, førend detailproblemerne var blevet løst.

Den britiske udenrigsminister understregede sluttelig, at Storbritannien ville foretrække at se sin sikkerhed garanteret ved en omfattende nedrustningsaftale fremfor som nu at basere sikkerheden på atomvåbnenes afskrækkende virkning. En partiel overenskomst ville være et skridt på vejen i denne retning.

Den franske delegerede, ambassadør *Georges-Picot*, omtalte indledningsvis de underudviklede landes problemer, herunder specielt spørgsmålet om mulighederne for at nå frem til en stabilisering af råvarepriserne. Han fremhævede, at Rom-traktaten om et europæisk fællesmarked ikke som hævdet af en række lande ville skade de uden for fællesskabet stående landes økonomiske interesser. Tværtimod ville dette europæiske samarbejde betyde en stigende nationalindkomst i de vesteuropæiske lande med deraf følgende større muligheder for disse lande til at forøge importen fra Latinamerika og Asien.

Hr. *Georges-Picot* gennemgik de væsentlige dele i det vestlige nedrustningsforslag af 29. august 1957 og understregede, at kontrollen måtte være et afgørende led i en hvilken som helst nedrustning. Denne kontrol måtte utvivlsomt i begyndelsen begrænses regionalt, men sådan begrænsning måtte ikke føre til en konsolidering af den faktiske situation i visse dele af verden, specielt i Europa.

Om Alger udtalte han, at Frankrig ikke havde modsat sig optagelsen af dette punkt på dagsordenen, men at denne indstilling på ingen måde indebar et afkald på Frankrigs fundamentale rettigheder efter pagtens artikel 2, stk. 7. Frankrig ville give plenar-

forsamlingen fuld besked om de sande forhold i Alger og oplyse om, ved hvilke midler Frankrig agter at finde en fredelig, demokratisk og retfærdig løsning på dette spørgsmål i overensstemmelse med, hvad den forrige plenarforsamling gav udtryk for. Han udtalte endvidere, at han var udmærket klar over den prestige, som ordene „frihed, uafhængighed og selvbestemmelse“ nød inden for FN. Sådanne ord opflammede endog dem, som i deres egne lande ikke havde været i stand til at kunne give dem et konkret indhold. Han sluttede med at sige, at Frankrig har ret til at forvente, at plenarforsamlingen ville behandle Alger-spørgsmålet med alvor og objektivitet og undgå noget standpunkt, som kunne få alvorlige konsekvenser for FN's autoritet og fremtid.

Den indiske delegerede, *Krishna Menon*, indledte sin tale med en redegørelse for de problemer, som Indien var blevet stillet over for samtidig med, at det opnåede selvstændighed.

Vedrørende Suez-kanalen udtrykte han anerkendelse af den ægyptiske regerings tålmod og klogskab ved at udstede en deklARATION om Suez-kanalens drift og samtidig erklære sin villighed til at underkaste gennemførelsen af deklARATIONENS artikler den internationale domstols bedømmelse. Han udtrykte sin overbevisning om, at med god vilje ville samarbejdet mellem Suez-kanalens brugere og Suez-kanalens myndigheder vokse.

UNEF havde udført et betydningsfuldt arbejde, som også havde været til gavn for FN-pagten som sådan. Indien kunne imidlertid ikke godkende, at denne styrke skulle betragtes som en forløber for en international styrke, der skulle oprettes engang i fremtiden. Dette var et selvstændigt spørgsmål, som måtte blive aktuelt, når stormagterne selv var nået til enighed om deres problemer.

Indien havde foreslået en suspension af prøveekspllosionerne. En sådan suspension var måske ikke nedrustning, men det ville være en god begyndelse til noget mere. Indien agtede at foreslå, at hvert af de lande, der nu er i stand til at udføre prøveekspllosioner, skulle oplyse generalsekretæren om deres villighed til at suspendere disse.

Uden kontrol og inspektion ville det imidlertid være umuligt at nå resultater på ned-